

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **I. L.**, zast. JUDr. Lenkou Pavlovou, advokátkou, se sídlem Palác Patium, Praha 5 – Zbraslav, Žitavského 496, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 8. 3. 2005, č. j. 46 Az 77/2004 – 29,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 8. 3. 2005, č. j. 46 Az 77/2004 – 29, zamítl žalobu žalobkyně podanou proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2004, č. j. OAM-3172/VL-14-P11-R2-2001, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaného nebyl žalobkyni udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu). Současně žalovaný vyslovil, že se na žalobkyni nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Krajský soud dospěl v odůvodnění napadeného rozsudku k závěru, že žaloba žalobkyně ze dne 11. 10. 2004 není důvodná, a proto žalobu v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), zamítl.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen stěžovatelka) kasační stížnost, v níž uplatnila kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Namítala, že se krajský soud dostatečně nevypořádal s žalobními body a nesprávně posoudil právní otázku, zda stěžovatelka splňuje podmínky pro udělení azylu, resp. zda se na ni vztahuje překážka vycestování. Uvedla, že Běloruskou republiku opustila v roce 2001 z obav o svou bezpečnost, a poukázala na velmi špatnou politickou a bezpečnostní situaci v zemi původu, kde dochází k zásadnímu porušování lidských práv. Stěžovatelka je přesvědčena, že splňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, neboť má odůvodněný strach

z pronásledování. Zdůraznila, že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutečný stav věci a neopatřil si potřebné podklady pro své rozhodnutí. Stěžovatelka navrhovala, aby rozhodnutí Krajského soudu v Praze bylo zrušeno a věc byla vrácena k dalšímu řízení. Podáním ze dne 28. 4. 2005 požádala stěžovatelka o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Kasační stížnost je podána opožděně.

Z obsahu spisu plyne, že rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 8. 3. 2005, č. j. 46 Az 77/2004 – 29, byl stěžovatelce uložen na poště Kladno 1 dne 4. 4. 2005 poté, co stěžovatelka nebyla zastížena poštovním doručovatelem v místě hlášeného pobytu K., V. 3216. Stěžovatelce bylo uložení zásilky oznámeno, stěžovatelka si zásilku vyzvedla dne 18. 4. 2005.

V souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu nelze za den doručení rozhodnutí, od kterého počíná běžet lhůta k podání kasační stížnosti, považovat den, kdy stěžovatelka zásilku osobně převzala, pokud se tak stalo poté, kdy již uplynula desetidenní úložní doba, jejíž poslední den se považuje za den doručení, i když se adresát o tomto uložení nedozvěděl (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 5 Azs 15/2004 – 34).

Podle ustanovení § 42 odst. 5 s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, užijí se pro způsob doručování obdobně předpisy platné pro doručování v občanském soudním řízení. Podle ustanovení § 46 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen o. s. ř.), nebyla-li fyzická osoba zastížena na adrese uvedené v odstavci 1 a písemnost jí nebyla doručena ani na jiném místě, doručující orgán písemnost, která jí má být doručena do vlastních rukou, uloží. Podle § 46 odst. 1 o. s. ř. písemnost určenou fyzické osobě soud předá doručujícímu orgánu k doručení na adresu jejího bytu, jejího místa podnikání, jejího pracoviště nebo místa, kde se zdržuje. Jestliže o to fyzická osoba požádá, soud předá písemnost k doručení na adresu jiného místa v České republice, kterou mu sdělila; to neplatí, nemůže-li jí být písemnost v označeném místě doručena způsobem předepsaným tímto zákonem.

Dle § 50c odst. 4 o. s. ř. nebude-li uložena písemnost vyzvednuta do 3 dnů nebo, jde-li o písemnost, která má být doručena do vlastních rukou, do 10 dnů od uložení, považuje se poslední den lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení nedozvěděl; to neplatí, je-li náhradní doručení písemnosti vyloučeno (§ 50d odst. 1) nebo bylo-li uložení písemnosti neúčinné.

Z výše uvedeného tedy plyne, že zásilka byla stěžovatelce doručena dne 14. 4. 2005, tedy poslední den lhůty, stanovené k uložení zásilky na poště K. 1.

Napadený rozsudek obsahuje řádné poučení o lhůtě k podání kasační stížnosti. V poučení napadeného rozsudku je v souladu s ustanovením § 106 odst. 2 s. ř. s. správně uvedeno, že proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Praze.

Podle § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu začíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. To neplatí o lhůtách stanovených podle hodin. Podle odst. 2 téhož ustanovení,

lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků, končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce.

Podle ustanovení § 40 odst. 4 s. ř. s. je lhůta zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.

Jak již bylo výše uvedeno, za den doručení napadeného rozsudku je třeba považovat čtvrtek dne 14. 4. 2005. Lhůta dvou týdnů k podání kasační stížnosti počala běžet v pátek dne 15. 4. 2005 (§ 40 odst. 1 s. ř. s.) a skončila ve čtvrtek dne 28. 4. 2005 (§ 40 odst. 2 s. ř. s.).

K zachování lhůty pro podání kasační stížnosti bylo třeba, aby nejpozději dne 28. 4. 2005 byla kasační stížnost předána soudu, nebo soudu zaslána prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence, anebo předána orgánu, který má povinnost podání doručit. Z obsahu spisu však vyplývá, že kasační stížnost byla podána Krajskému soudu v Praze osobně až dne 29. 4. 2005, tedy opožděně.

Z výše uvedeného je tedy zcela zřejmé, že kasační stížnost je opožděná. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 8. 3. 2005, č. j. 46 Az 77/2004 – 29, odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť byla podána opožděně. Za této situace se Nejvyšší správní soud nemohl zabývat věcnými námitkami stěžovatelky uvedenými v kasační stížnosti ani návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 a § 120 s. ř. s. rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. listopadu 2005

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu